

že dlužník zřídí jistotu. **D ů v o d y:** Účelem opoziční žaloby jest, by exekuce na základě rozsudku ze dne 20. ledna 1930 byly jako nepřípustné zrušeny, ježto nárok z rozsudku zanikl. Bude-li žalobní žádosti vyhověno a rozhodnuto, že onen skutečně započtením zanikl, budou musiti býti zrušeny všechny exekuce na základě toho exekučního titulu, pokud ovšem nejsou již skončeny, a to nejen ty, jež jsou v žalobě spisovou značkou uvedeny, nýbrž i ty, jež v ní uvedeny nejsou. Exekuce, o niž tu jde, není v ní ovšem uvedena, poněvadž dlužník jako žalobce v době podání žaloby o ní nevěděl, ale nebylo proto důvodu jeho návrh na odklad této exekuce později podaný zamítnouti, an týž důvod, pro nějž byl povolen odklad všech ostatních exekucí, platí i pro tuto exekuci. Nemůže přece býti rozumně žádáno, by dlužník podal k dosažení odkladu této exekuce novou, úplně souhlasnou opoziční žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, jaký význam by mělo žalobci příznivé rozhodnutí opozičního sporu na exekuce té doby ještě vedené, bez rozdílu, zda byly v žalobě výslovně uvedeny, čili nic, a že tedy není na závađu povolení odkladu exekuce, o niž jde, že i tato exekuce nebyla v opoziční žalobu pojata. V podrobnostech stačí poukázati k důvodům napadeného usnesení, k nimž k vývodům dovolacího rekursu se ještě dodává, že by dlužník mohl v opozičním sporu žalobní nárok rozšířiti na prohlášení nepřípustnosti i této exekuce, kdykoli, tedy nejen při prvním roku, čímž by bylo vyhověno i formálním požadavkům § 42 ex. ř. (srv. rozh. čís. 8619 sb. n. s.). Lhostejno jest, zda bylo dlužníku uloženo složení jistoty v souvislosti s opoziční žalobou, či na zvláštní návrh, neboť rekursní soud mohl i bez ohledu na to učiniti povolení odkladu této exekuce závislým na složení přiměřené jistoty (§ 44 ex. ř.).

Čís. 11294.

Proti výpovědi ze služebního poměru obce jest zaměstnanec s hlediska § 228 c. ř. s. oprávněn domáhati se určovací žalobou na obci, že výpověď není po právu. Pokud má zaměstnanec právní zájem na bezodkladném zjištění. Přípustnosti určovací žaloby nevádí tu ani, že snad mohlo býti žalováno o plnění.

Obecní zaměstnanci.

Za obecní úředníky ve smyslu obecních zřízení a zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n., jest pokládati ty, kdož jsou ustanoveni ve služebním postavení k obci na místa systemisovaná v úředním organismu obce, by tu jako své povolání vykonávaly práce vyššího druhu ve správě obecních věcí. Nehledíc k předpisu § 6 zák. čís. 443/1919, záleží výhradně na vůli obecního zastupitelstva, zda chce osobu přijatou do služeb obce ustanoviti v postavení takového úředníka či v poměru jiném, zejména v soukromoprávním poměru upraveném záko-

nem o obchodních pomocnících. Pokud byl obecní zaměstnanec smluvním úředníkem podle zákona o obchodních pomocnících, nikoliv obecním úředníkem ve smyslu zák. čís. 443/1919.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1931, Rv II 769/30.)

Žalobce byl podle dekretu ze dne 18. května 1925 přijat do služeb žalované obce (na Moravě) jako účetní a přidělen městské elektrárně. Podle dekretu ze dne 18. září 1929 dostal žalobce šestinedělní výpověď k 31. prosinci 1929. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovanou obci, by bylo uznáno právem, že šestinedělní výpověď daná žalobci přípisem městské rady žalované obce podle usnesení městského zastupitelstva ze dne 3. září 1929 s platností od 15. listopadu 1929 do 31. prosince 1929 s účinkem, že se smluvní služební poměr žalobce jako městského účetního dnem 31. prosince 1929 ruší a že jakékoliv nároky z tohoto poměru vyplývající proti žalované obci zanikají, není po právu. Žalovaná obec vznesla proti žalobě námitku nepřípustnosti pořadu práva, ve věci samé pak mimo jiné namítala, že tu není předpokladů určovací žaloby. Procesní soud první stolice zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva, kteráž usnesení se stalo pravoplatným, ve věci samé pak žalobu zamítl. Důvody: Žalobce obdržel dle dekretu ze dne 18. září 1929 výpověď od 15. listopadu 1929 k 31. prosinci 1929, a to šestinedělní s tím, že se ruší smluvní poměr žalobcův dnem 31. prosince 1929. Proti této výpovědi brání se žalobce žalobou, tvrdě, že má zájem na neodkladném zjištění, že výpověď není po právu. Žaloba jest tudíž žalobou určovací podle § 228 c. ř. s. Podle tohoto usnesení lze se takovou žalobou domáhati toho, by bylo na jisto postaveno, že tu jest či není některý právní poměr nebo právo. Žaloba určovací jest nepřípustná, jde-li o určení pouhé skutkové okolnosti. Žalovaná strana tvrdí, že žalobce žádá, by se zjišťovalo právem, že šestinedělní výpověď žalobci není po právu, že prý tudíž žádá o určení pouhé skutkové okolnosti. Soud však má za to, že jde v souzeném případě o zjištění právního poměru mezi žalobcem a žalovanou obcí tudíž o to, zda smluvní poměr mezi stranami jest šestinedělní výpovědí zrušen či zda ještě dále trvá. Proto námitka nepřípustnosti žaloby určovací není odůvodněna. Žalovaná strana dále namítá, že právního zájmu na neodkladném zjištění, že výpověď není po právu tu není, neboť žalobce obdržel výpověď již dne 3. září 1929 a podal zjišťovací žalobu teprve dne 8. února 1930. Ani tuto námitku nepovažuje soud za důvodnou, ježto starosta žalované obce odepřel podpis výpovědní listiny, suspendoval usnesení městského zastupitelstva a vyžádal si rozhodnutí okresního úřadu. Podle rozhodnutí okresního úřadu ze dne 6. ledna 1930 bylo teprve starostovi města nařízeno vykonati suspendované usnesení a výpověď potvrditi. Žalobci bylo toto usnesení, jak žalovaná strana doznává, doručeno dne 9. ledna 1930. An žalobce již dne 8. února 1930 podal zjišťovací žalobu, prokázal právní zájem na neodkladném zjištění, neboť do 9. ledna 1930 mohl býti ještě toho mínění, že výpověď bude okresním úřadem zrušena. Žalovaná strana dále tvrdí, že žaloba určovací není přípustná, je-li možná žaloba na plnění. Tato námitka jest odůvodněna, neboť žalobce uvádí v žalobě,

že mu byly plat a naturální požitky dnem 1. ledna 1930 zastaveny. Mohl tedy již dávno a může i nyní podati žalobu o plnění, zejména o výplatu služného a poskytování naturálních požitků, neboť jeho právní poměr k obci jest považovati podle zákona o obchodních pomocnících, žalobce nebyl přijat jako provisorní obecní zaměstnanec, nýbrž jako smluvní úředník a byla v jeho dekretě ustanovení zákona o obchodních pomocnících ponechána v platnosti. Vzhledem k těmto úvahám není určovací žaloba přípustná a musela proto býti zamítnuta. Žalobce obdržel šestinedělní kvartální výpověď, jak to bylo mezi stranami domluveno, a tato výpověď jest tedy úplně po právu. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatel spatřuje nesprávné právní posouzení věci v tom, že první soud na podkladě provedeného řízení průvodního nedošel k právnímu úsudku, že byl žalobce u žalované obce prozatímním úředníkem, kterýžto poměr podle ustanovení § 8 zákona ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. nesmí trvati déle jednoho roku a že byl dekretem ze dne 29. listopadu 1928 jmenován úředníkem definitivním, byť i ustanovení toto výslovně v dekretě tomto obsaženo nebylo. Tomu nevadí ani dodatek ostatně jen nedopatřením do dekretu pojatý »Ostatní podmínky listiny o Vašem přijetí ze dne 18. května 1925 čís. 708 zůstávají v platnosti, pokud nebyly tímto výměrem změněny«, jenž po názoru odvolatelovu měl jen ten význam, že odvolatel jen neměl míti nároků pensijních jako jiný definitivní zaměstnanec a že dále platí výpověď šestinedělní a jako norma určující právní poměr žalobcův k obci zákon o obchodních pomocnících. Po názoru odvolatelovu jest zákon ze dne 23. července 1908 čís. 35 z. zák. v doslovu zákona ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. právem vízícím a nikoli dispositivním a jest obec oprávněna ustanoviti úředníka jedině podle norem tohoto zákona, nikoliv úředníka smluvního a jest tudíž právní názor napadeného rozsudku, že byl žalobce ustanoven úředníkem smluvním podle zákona o obchodních pomocnících a nestal se úředníkem definitivním po rozumu uvedeného zákona, nesprávným a důsledkem toho i názor, že žalobce mohl přímo žalovati na vyplacení platu, kdyžž, hledíc k dodatku v dekretu obsaženému, jest výpověď šestinedělní u něho platná. Při správném právním posouzení věci, při němž by žalobce měl býti považován za úředníka definitivního podle zákona nahoře zmíněného, byla by šestinedělní výpověď nepřipustná, žalobce by mohl býti propuštěn ze služby jedině na podkladě řízení disciplinárního, a poněvadž spory o výplatu služebních příjmů a výslužného rozhodují jedině úřady správní, jest žaloba určovací opodstatněna. Po názoru odvolacího soudu jest pro správné řešení tohoto sporu základní otázkou zjistiti, jaký právní poměr jest mezi žalobcem a žalovanou stranou v tom směru, setrval-li žalobce i po dekretě ze dne 29. listopadu 1928 v poměru úředníka smluvního, na nějž se vztahují předpisy zákona o obchodních pomocnících, či stal-li se úředníkem definitivním podle norem zákona ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. V tomto směru jest zdůrazniti, že při určení povahy služebního poměru žalobcova jest přihlížeti a) k povaze služby, zda jest to funkce v obecné veřejné správě neb obecních hospodářských podnicích, b) k povaze ustanovovacího aktu, zda jest to jednostranné ustanovení či smlouva soukromoprávní

a konečně i c) k povaze zaměstnavatelově, že jest to obec, osoba veřejnoprávní. Hledíc k povaze služby žalobcovy a k povaze zaměstnavatelově, jest jednak nesporno, jednak i písemnými doklady zvláště dekretem ze dne 18. května 1925 jest zjištěno, že byl žalobce přijat ku konání účetnických prací předepsaných pro městskou elektrárnu a mlýn a měl kromě běžných účetnických prací předepsaných pro elektrárnu a mlýn dohlédacími úřady sestavovati každoročně rozpočty a účetní uzávěrky, sestavovati návrhy pro předepsání státních daní a řídit se po dobu, pokud bude přidělen městské elektrárně a mlýnu, pokyny a usneseními správní rady městské elektrárny. Byl tudíž žalobce zaměstnán v hospodářském podniku obce a vztahují se na obec ve všech směrech tohoto podniku normy práva soukromého, to tím více, když i § 867 obč. zák. přihlíží k obci jako k osobě soukromoprávní. Pokud tedy není zvláštní normou stanovena formální úchylna, jest i služební poměr zaměstnanců v hospodářském podniku obce poměrem soukromoprávním příslušejícím na pořad řádných soudů. Hledíc k osobě žalobcově pak rozhodným jest, zda byl žalobce ustanoven aktem jednostranným či smlouvou soukromoprávní. Napadený rozsudek se v tomto směru spokojuje rčením, že byl žalobce dle dekretu ze dne 18. května 1925 čís. 708/25 přijat do služby jako smluvní městský úředník, aniž by o ustanovovacím aktu ve směru právě dotčeném se blíže zmiňoval. Uváží-li se však, že, jak návrh ze dne 20. února 1925 tak i vyhláška ze dne 28. února 1925, pak označení předmětu jednání ve schůzi ze dne 30. března 1925 a právě dekret ze dne 18. května 1925 výslovně mluví o »smluvním účetním« a že v dekretu jest výslovně uvedeno, že se poměr žalobcův k obci vyjadřuje podle zákonů ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. a ze dne 9. ledna 1919 čís. 14 sb. z. a n. a že jeho poměr k žalované obci touto listinou upravený jest poměrem smluvním, spatřuje odvolací soud v dekretě ze dne 18. května 1925 čís. 708 nikoliv akt jednostranný, nýbrž písemné vyhotovení soukromoprávní smlouvy uzavřené mezi žalovanou obcí a žalobcem. Jest k tomu přihlížeti, že k založení každého služebního poměru jest zapotřebí nutně i svolení druhé strany a jednostranný akt obce naprosto nestačí, když nikomu nemůže býti proti jeho vůli ani nic půjčeno a proto ani propůjčeno, zvláště pak uložen závazek ku konání služeb, dokud obec nemá donucovacího práva. Ostatně každá smlouva může býti uzavřena ve formě domnělého jednostranného propůjčení zvláště při vypsání veřejné soutěže. Důsledkem toho jest, že se podle ustanovení § 3 zák. ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. na žalobce, zaměstnaného beze sporu ve vyšších nekupeckých službách, vztahují předpisy zákona o obchodních pomocnících, když mezi stranami není ani sporu o tom, že elektrárna a mlýn žalované obce podléhají živnostenskému řádu. Dále jest k tomu přihlížeti, že dekret ze dne 18. května 1925 čís. 708 spadá do doby, kdy zákon ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. již drahně byl v působnosti a jest se obíratí otázkou, zda jest správný žalobcův názor, že tento zákon jest jus cogens a to takového rázu, že jest vyloučeno ustanovení obecního úředníka neb úředníka v hospodářském podniku obce na podkladě soukromoprávní úmluvy, neodpovídající jedině předpisům tohoto zákona. Z doslovu posledního odstavce § 2 právě uvedeného zákona: »Úředníci ustanovení ve smyslu tohoto zákona, jsou

úředníky veřejnými«, vyplývá a contrario jasně najevo, že jest možno, by byli ustanoveni úředníci nikoliv ve smyslu tohoto zákona, nýbrž na podkladě jiném, smluvním, a to jen pod tou sankcí, že nemohou býti považováni za úředníky veřejné. V podstatě, nehledě k vývodům nahoře podaným, spočívá věc jediné na tom, zda byl zaměstnanec hospodářského podniku obecního přijat podle norem platných pro veřejné úředníky obce, to jest úředníky zaměstnané v obecní správě, čili nic. I kdyby úředník veřejné správy byl přijat za jiných podmínek než-li podle norem platných pro veřejné úřednictvo, byla by to smlouva soukromoprávní, ač by funkce jeho zůstala veřejnou. Není tudíž žalobce úředníkem ve smyslu obecních zřízení na Moravě platících ustanoveným ve smyslu zákona ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. a jest přisvědčiti právnímu názoru napadeného rozsudku, že jest žalobce smluvním úředníkem přijatým podle zákona o obchodních pomocnících a nezměnil na tom nic ani dekret ze dne 29. listopadu 1928, jenž rovněž označuje zaměstnanecký poměr výslovně smluvním služebním poměrem, upravuje znovu jediné hmotné příjmy žalobcovy a dekretuje, že ostatní podmínky listiny ze dne 18. května 1925 čís. 708 zůstávají v platnosti, pokud tímto výměrem změněny nebyly. Platí tudíž pro obě strany šestinedělní lhůta výpovědní a výpověď žalobci daná dekretem ze dne 18. září 1919 od 15. listopadu 1929 k 31. prosinci 1929 odpovídá plně smluvním podmínkám. Poněvadž žalobce nebyl ustanoven ve smyslu zákona ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n., není zapotřebí obírat se otázkou kvalifikace vyžadované pro ustanovení úředníka. Důsledkem úvah nahoře uvedených jest, že jest i správným názor prvního soudu, že žalobce, jemuž plat a naturální požitky byly dnem 1. ledna 1930 zastaveny, mohl žalovati přímo žalobou o plnění a neměl podávati žalobu zjišťovací.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Otázka přípustnosti pořadu práva pro tento spor byla kladně rozhodnuta právoplatným usnesením soudu první stolice, takže dovolací soud jest tímto rozhodnutím podle třetího odstavce § 42 j. n. vázán. Prvý soud zamítl žalobu o určení, že šestinedělní výpověď daná žalobci žalovanou obcí není po právu, jednak proto, že určovací žalobu pokládal za nepřipustnou, ježto bylo lze žalovati o plnění, jednak i proto, že výpověď daná žalobci žalovanou obcí jest úplně po právu. Odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu, uznal rovněž, že výpověď, o kterou jde, odpovídá úplně smluvním podmínkám, ale zároveň schválil názor prvního soudu, že žalobce mohl žalovati přímo o plnění a neměl podávati zjišťovací žalobu. Pokud jde o otázku přípustnosti určovací žaloby podle § 228 c. ř. s., nelze s názorem nižších soudů plně souhlasiti. Jak bylo vyloženo zejména v rozhodnutí čís. 10.155 sb. n. s., vylučuje sice možnost žaloby o plnění zpravidla žalobu určovací, ale nikoli ve všech případech. Nedovolenou jest určovací žaloba, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž by vedla ke zbytečnému rozmnožování sporů. Kde však se jí zjednává pevný právní základ pro právní vztahy

stran a sleduje se jí samostatný rozumný účel, jest přípustná, nehledíc k tomu, zda lze žalovati i o plnění. To platí zejména v případech, kde oněmi nároky, jež by snad mohly býti již nyní vymáhány žalobou o plnění, není vyčerpán celý obsah a dosah sporného právního poměru. V souzené věci jde žalobci o určení jeho právního vztahu k žalované obci, jak se utvořil danou mu výpovědí ze služby a z něhož by pro žalobce mohly vyplynouti nároky různého druhu, najmě i pro budoucnost, takže nelze žalobci upříti vážný zájem, by bylo již předem rozhodnuto, zda výpověď daná mu ze služebního poměru jest po právu čili nic. Že má žalobce na požadovaném určení nutkavý zájem právní, bylo ostatně uznáno a případně odůvodněno již v rozsudku prvního soudu a nejvyšší soud s tím souhlasí. Zamítnutí určovací žaloby jen proto, že žalobce mohl podati přímo žalobu o plnění, nebylo tudíž odůvodněno. Přes to nelze dovolání přiznati úspěch, protože žalobě o určení neplatnosti výpovědi nebylo právem vyhověno z důvodu věcného, že sporná výpověď vyhovuje smluvním podmínkám a jest po právu. V napadeném rozsudku bylo ve shodě se zjištěným stavem věci a se zákonem vyloženo, že žalobce jest pokládati za smluvního úředníka přijatého do služeb žalované obce podle zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák., nikoli za obecního úředníka ve smyslu zákona ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. Nejvyšší soud schvaluje tento závěr ze správných v podstatě důvodů napadeného rozsudku a jen se pro přesnost podotýká, že pod čís. 14 sb. z. a n. z roku 1919 nebyl vyhlášen »zákon«, nýbrž vládní nařízení ze dne 9. ledna 1919, obsahující nové předpisy přechodného rázu o zachování služebních poměrů obchodních pomocníků za války. Pro souzený spor nemá však toto vládní nařízení vůbec význam. Dovolatelovy právní vývody se opírají o názor, že zákon ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n., jímž se upravují služební poměry úředníků při obcích v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, není normou dispositivní, nýbrž jen právem velícím (*ius cogens*) v tom smyslu, že obec, ustanovujíc na příklad úředníka obecní elektrárny, jest povinna ustanoviti ho jako úředníka obecního podle zvláštních předpisů zákona čís. 443/1919. Dovolatelův právní názor jest však zřejmě mylný. Za obecní úředníky ve smyslu obecních zřízení a zákona čís. 443/1919 jest pokládati ty, kdož jsou ustanoveni ve služebním postavení k obci na místa systemisovaná v úředním organismu obce, by tu jako své povolání vykonávaly práce vyššího druhu ve správě obecních věcí. Nehledíc k předpisu § 6 zmíněného zákona o ustanovení úředníka pro obor služby konceptní při každém obecním zastupitelstvu v obcích, označených v § 3 téhož zákona, o něhož v souzené věci nejde, záleží výhradně na vůli obecního zastupitelstva, chce-li osobu přijatou do služeb obce ustanoviti v postavení takového úředníka či v poměru jiném, zejména v soukromoprávním poměru upraveném zákonem o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák., jak na to pamatuje tento zákon v § 3. Bezpodstatnou jest dovolatelova výtká, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku, zda vyhotovením dekretu ze dne 29. listopadu 1928 vznikla smlouva čili nic. Dovolatel přehlíží, že odvolací soud vycházel z názoru, že smluvní poměr mezi žalobcem a žalovanou obcí byl založen již dekretem ze dne 18. května 1925, který byl žalobci dodán, nikoli

pozdějším dekretem ze dne 29. listopadu 1928, jímž byly nově upraveny jen žalobcovy požitky.

Čís. 11295.

Odkaz nemanželského otce nemanželskému dítěti jest vyplatiti bez újmy nároku dítěte na výživné proti dědicům, leč že by opačná vůle zůstavitelova byla nepochybná.

Výplatou odkazu však nabylo nemanželské dítě vlastního jmění, jehož výnos přichází (obdobou §150 obč. zák.) v úvahu při určení výše nároku nemanželského dítěte proti otcovým dědicům.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1931, Rv II 808/30.)

Zůstavitel Ladislav S. odkázal dovětkem ze dne 15. dubna 1929 svým dvěma nemanželským dětem Ladislavu a Libuši K-ovým 42.000 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se nezl. Ladislav K. na dědicích po Ladislavu S-ovi placení výživného měsíčních 250 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl; zjistiv, že čistá pozůstalost Ladislava S-a činí 53.720 Kč, uvedl v důvodech: V dovětku zesnulého Ladislava S-a není sice výslovně uvedeno, že se chtěl odkazem postarati o výživu a výchovu svých nemanželských dětí Ladislava a Libuše K-ových, avšak dovětek vykládati jest podle přesvědčení soudu tak, že zesnulý Ladislav S. měl skutečně na mysli postarati se odkazem o své dvě děti. Jde ještě o to, zda jsou odkazy (výživné) přiměřené majetku nemanželského otce, jak žádá § 166 obč. zák. Podle názoru soudu je výživné více než přiměřené majetkovým poměrům nemanželského otce, takže, kdyby došlo za jeho života k žalobě, sotva byl by nemanželský otec uznán soudem s ohledem na majetkové a výdělečné poměry povinným, platiti vyšší výživné, než jak sám dobrovolně učinil. Jelikož zesnulý sám učinil své vyživovací povinnosti zadost odkazem, nejsou dědici povinni na výživném ničím přispívati (§ 171 obč. zák.). Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatel napadá rozsudek první stolice předně proto, že zůstavitel Ladislav S. neměl v úmyslu učiniti zadost svým povinnostem k výživě svých nemanželských nezletilých dětí podle § 166 obč. zák., nýbrž že jde o dar. O daru na případ smrti platí § 956 obč. zák., podle něhož v souzeném případě dar jest považovati za odkaz, jak jej označuje i zůstavitel v dovětku, a tento odkaz plniti se žalovaní dědicové nijak nezdráhají. Otázkou jest ovšem, zda učinil zůstavitel tento odkaz v úmyslu, by tím zaplatil dětem výživné, zejména výživné pro nezl. žalobce. O tom však nelze pochybovati, přiblíží-li se k doslovu dovětku, z něhož jasně vysvítá, že nemanželskému otci šlo o to, by děti byly započteny pro případ jeho smrti. Nelze proto v tomto výkladu odkazu shledati nesprávné ocenění důkazů. Avšak ani po stránce právní první soud nepochybil. Že šlo o případ § 667 obč. zák., odvolání ani netvrdí a nelze tohoto ustanovení zákona tu použití ani s ohledem na § 171 obč. zák., poněvadž odkazu nelze přikládati jiný smysl, než bylo nahoře uvedeno. Tvrdí-li však odvolatel, že odkazem není plněna povinnost nemanželského otce, pokud se týče pozůstalých dědiců k výživě nezl.